

»motal volan« po ovinkih vršiške ceste. »Zjutraj je treba jesti. Zajtrk sem imel že ob treh zjutraj, tako da sem imel zadosti časa, da se je hrana lepo uležala. S polnim želodcem nikar v gore, s praznim pa tudi ne!« je bila peta hribovska lekcija, tokrat o prehrani. Nekako se nam je uspelo prebiti na zaraščeno planino in do Luknje, tam pa so se očeta polotili prvi dvomi. »Pa bi res šla naprej? Se ne bi raje vrnila?« Malo sem ga imela na sumu, da se mu ne da preveč sopihati v breg – in res sva bila na repu naše četice. Osemdesetletnik je krepko prekašal skoraj abrahamovca in najstnico v najlepših letih! Pozno popoldne pa smo se le zbrali ob Aljaževem stolpu; kot se menda spodobi, sem jih dobila po riti, potem pa se je Sveto zleknil med skalovje, si pokrnil obraz z robcem in oznanil, da bo za kako urico zadremal. Lekcija številka šest: po napornem vzponu si privoščiti malo počitka. Skoraj natanko čez uro je skočil pokonci. Čakal nas je še zoprn sestop do Kredarice. Noge sem imela že prav telečje, pa ni bilo časa misliti na to, kajti Sveto je bil spet v elementu. Oprtan s prastarim, vojaško zelenim hruškastim nahrbtnikom je s tresočimi se rokami (imel je nekakšno tresavico), s katerih so mu bingljale smučarske palice prav tako častiljive starosti, preprijemal jeklenice in spotoma živahno razlagal svojo življenjsko filozofijo (in lekcijo št. 7): »Znanje človek mora imeti, mora se izobraževati, ampak pomembno je tudi, da je spreten z rokami!« Moj oče si ni mogel kaj, da mu ne bi pritrjeval. »Tako je, saj ji vsemer pravim – če ji v šoli ne bo šlo, bo pa mojškra!« Da pa ne bi bilo vse skupaj že skoraj kičasto, smo naslednji dan v dolino sestopali v neurju.

Triglavska cvetka

Še en dogodek, povezan s Triglavom, mi je ostal v spominu. Kako leto po prvem vzponu nanj sem v družbi prijateljice, nemara zato, da bi očetu »dokazala«, da znam že »sama« hoditi po gorah, spet rinila na očaka, po naključju (?) ravno takrat, ko je oče peljal na Triglav mamine sodelavce. Na Kredarici smo se srečali in takrat mi je v roke stisnil nekaj denarja in šepnil, naj ga nesem za vbogajme v kapelico. Malo čudno sem ga pogledala, pa mi je razložil, za kakšen greh bi si rad kupil odpustek: pri sestopu s Triglava je srečal dve gospe, ki sta

se počasi vzpenjali po klinih. No, in moj oče ne bi bil moj oče, če ne bi kdaj spustil kake močne, pa je eno izmed njiju špiknil: »Gospa, kar dobro primite, tako trdega najbrž že dolgo niste imeli v rokah!« Menda se je gospa le blede nasmehnila, njena spremljevalka pa je nekoliko pozneje šepnila mojemu očetu: »Gospod, veste, saj najbrž ni nič zamerila, ampak ona je nuna ...« Lekcija št. 8: včasih je bolje držati jezik za zobmi.

Potem je bilo najinih skupnih pohodov v gore tako rekoč konec. Pa ne zato, ker bi se sramovala hoditi naokoli z očetom, ki brije norce iz nun, temveč zato, ker me je popolnoma obnorelo plezanje. Ni bilo več časa za »šodranje« po hribih in postopno osvajanje vrhov, mudilo se mi je plezati, hlastno sem požirala steno za steno, ob očetovih nasvetih sem le še zamahnila z roko in si mislila: »Kaj pa ti veš ...« Toda če natanko pomislim, je kljub lepi beri le malo plezalskih doživljajev, ki se bi mi tako globoko vtisnili v spomin kot prvi gorniški izleti v družbi mojega očeta, ki ga danes ni več med nami. Zadnja lekcija, do katere sem se dokopala sama, je, da bi bilo veliko bolje preplezati smer manj, pa narediti izlet več z očetom. Ampak zdaj je žal prepozno ... ●

Tvoj molk

Tvoj molk od sten zlovešče se odbija
in skale hladne so in neprijazne,
v stanovih opustelih izbe prazne,
tesnoba stiska me, srce razbija.

Tvoj molk se po soteskah tiho plazi,
tišina mrzka ohromi drevesa,
da krošenj šum ne boža več ušesa,
in vame nemo zdaj strmijo razi.

Nekdaj pa si se z mano pogovarjal,
zaupal mi skrivnosti, me povabil
v planine kdaj. Odkar si me pozabil,

se zdi mi, kakor v prazno bi udarjal
na gori zvon želja. Ko sva molčala
nekoč še skupaj – sem te sploh poznala?

Metka